

Escapisme

Vandaag ben ik vrij. Eindelijk een dag zonder beeldscherm, deadlines en moeilijk te verteren rapporten. Vandaag ga ik het water op. Zoals gewoonlijk heb ik nauwelijks een oog dicht gedaan en het bewustzijnsniveau is net voldoende om met de boot achter de auto veilig naar het water te rijden. De timing is perfect, aangekomen bij de trailerhelling is het nog donker en als ik een beetje doorwerk vaar ik straks met het eerste licht richting Noordzeekanaal, een van de drukstbevaren scheepvaartwegen van ons land. Vanaf het Amsterdamse IJ, waar ik mijn bootje te water laat, tot het begin van het kanaal is het ongeveer een minuut of tien varen. Tien minuten waarin de skyline van de hoofdstad langzaam maar zeker verandert in een vriendelijke rij huisjes. Prachtige metafoor voor het ontvluchten van de waan van alledag. Tijdens het varen door het havengebied passeer ik stinkende fabrieksschoorstenen, een halfvergane Russische onderzeer en het veelbesproken asbestschip de Otapan. Voor me zie ik hoe een flitsende draagvleugelboot met een vaartje van 70 kilometer per

uur een statige driemaster oploopt. Twee werelden die elkaar ontmoeten. In die tien minuten doe ik zoveel indrukken op dat ik bijna vergeet waarom ik hier vaar. Een koppeltje cultuurvolgende grote zaagbekken, snel wegduikende dodaarsjes en zowaar zelfs een geoorde fuut leggen het verband. Zowel het IJ als het aangrenzende Noordzeekanaal zijn dankzij inventieve waterbeheerders namelijk buitengewoon visrijk. Dit kunstmatige watersysteem barst letterlijk van de vis. Niet alleen zoetwatervis, maar ook diverse zeevissoorten die vanuit IJmuiden dit kunstmatige watersysteem optrekken. Die aantrekkelijke visstand is de reden dat ik vandaag voor dag en dauw ben opgestaan, Volkskrant & croissants mis en zit te vernikkelen in een aluminium bootje. Gevlucht en aangekomen. Vandaag ben ik niet alleen vrij, ik voel me ook vrij en dat terwijl ik nog geen hengel heb aangeraakt. Wat vis al niet teweeg kan brengen.

Marco Kraal
Hoofdredacteur

